

ριέγραφε τόπους άγνωστους, ανθρώπους άλλο-
κότους, έθιμα μυθώδη, έπεισόδια τρομερά, ώστε
οί άκούοντες έμενον με τὸ στόμα κεχνηδός και έ-
θαύμαζον και έπεκρότουν και έδάκρουν και έ-
γέλων. 'Αλλ' ὁ κατηραμένος άτμός κατέστρεψε
και τήν ποιήσιν και τὸν πεδὸν λόγον, και τώρα
άν δέν ἦσαι Λίβιγκστων ἢ Στάνλεϋ δέν έχεις τί
νά διηγηθῆς. Τὸ άροκτῆριον δέν άρκεῖται πλέον
με τήν Εὐρώπην, και ὅταν σὺ διηγήσαι τί εἶδες
εἰς τήν Ἰταλίαν, τήν Γαλλίαν ἢ τήν Γερμανίαν,
έκεινο κοιμάται ὑπὸν βαθύν. Καί τρώντι, τὰ
ταξείδια αὐτὰ κατήντησαν άπλοῦς περίπατος·
σοί έπέροχεται σήμερα ιδέα νά ὑπάγῃς εἰς τήν
'Αγγλίαν; μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας δύνασαι νά
διηγηθῆς ὅτι εἶδες τὸν Βίκονσφιλδ, τὸ κρυστάλ-
λινον παλάτιον και τήν πυκνήν δμίγλην τοῦ
Λονδίνου ὑπὸ τήν ὁποίαν τὰ τέκνα τῆς 'Αλβιῶ-
νος κρύπτουσι τὸ έρύθημα τῆς αἰσχύνης, ὑπερα-
ρασπιζόμενα τοὺς Κιρκασίους και άγοράζοντα
τοὺς Κυπρίους.»

« Ὡς ὑπάρχει ζήτημα θρησκευτικόν, ζή-
τημα κοινωνικόν, ζήτημα ανατολικόν κλπ.
κλπ., οὕτως ὑπάρχει και ζήτημα μυστακικόν!
Πρὸ τετραμηνίας μόλις ὁ διοικητής τῆς γαλ-
λικῆς Τραπεζῆς άπηγόρευσε εἰς τοὺς εἰσπρά-
κτορας αὐτῆς τὸ μυστακοφορεῖν.

Περίεργοι δέ εἶνε αἱ διάφοροι έκδοθεῖσαι ἐν
Γαλλίᾳ διατάξεις περὶ τοῦ καλλίστου τούτου
άνδρικοῦ κοσμηματος.

Ἡ πρώτη τοιαύτη διάταξις, έκδοθεῖσα τῷ
1792, άπηγόρευεν εἰς τοὺς στρατιώτας νά κη-
ρώνωσι τὸν μύστακα και νά λεπτύνωσι τὰς ά-
κρας αὐτοῦ ἢ, κοινότερον και σαφέστερον εἰπεῖν,
νά τον στρίβωσι.

Τὸ αὐτὸ έτος έτέρα διάταξις επέτρεπε τὸ μυ-
στακοφορεῖν εἰς μόνους τοὺς γρεναδιέρους, έπειτα
δὲ εἰς άπαν τὸ ἵππικόν, πλὴν τῶν δραγόνων.

Τῷ 1822 δι' έγκυκλίου τοῦ ἐπὶ τῶν στρα-
τιωτικῶν ὑπουργείου συνεχωρεῖτο ὁ μύσταξ εἰς
τὸ πεζικόν, τοὺς γρεναδιέρους, τοὺς καραβινο-
φόρους και τοὺς εὐζώνους και εἰς πάντας πάν-
των τῶν ὅπλων τοὺς αξιωματικούς.

Τῷ 1832 έτέρα έγκύκλιος επέβαλεν ὡς ὑπο-
χρέωσιν εἰς πάντα στρατιωτικόν τὸ μυστακο-
φορεῖν.

Ἐν δὲ τῷ πολεμικῷ ναυτικῷ ὁ μύσταξ άπα-
γορεύεται ρητῶς εἰς πάντα ναυτικόν. 'Αλλ' ὁ λό-
γος τῆς άπαγορεύσεως ταύτης εἶνε ὅλως χάριν
τῆς υγείας. Διότι ἐν τῇ θαλάσῃ ἢ άφανῆς σχε-
δὸν άλμυρὰ άχνη έπικολλάται ἰσχυρῶς ἐπὶ τῶν
τριχῶν τοῦ γενείου και γίνεται αἰτία ραγάδων
και έξεκλώσεων· πρὸς άποφυγὴν δὲ τῶν δυσαρέ-
στων τούτων ζυρίζεται τὸ τρίχωμα τοῦ άνω
χειλούς.

Και ταῦτα μὲν καθόλου περὶ τοῦ κατὰ γῆν
και τοῦ κατὰ θάλασσαν στρατοῦ. Ἡ δὲ Δικαιο-
σύνη κατ' οὐδένα λόγον θέλει νά ἰδῇ νῦν τοὺς

έαυτῆς θεράποντας μυστακοφοροῦντας. Καί οἱ
δικασταὶ άδύνατον εἶνε νά επιτρέψωσιν εἰς δι-
κηγόρον νά άγορεύσῃ ἐάν κοσμηται τὸ χειλός
του ὑπὸ μύστακος, μάλιστα δὲ θά τῷ συστήσωσι
νά έμφανίζεται εἰς αὐτοὺς άλλοτε κοσμιώτερον.
'Αλλ' οὐδεμία περὶ τούτου ρητὴ άπαγορεύσεις ὑ-
πάρχει ἐν τῷ διατάγματι τῷ κανονίζοντι τὰ
τῆς στολῆς τῶν δικηγόρων ἐν τῷ δικαστηρίῳ,
δι' ὃ και πάντες οἱ δικασταὶ και δικηγόροι τῶν
παλαιότερων χρόνων εἶχον μύστακα, ὡς γίνεται
δῆλον ἐκ τῶν εἰκόνων αὐτῶν.

Καί ὁ γαλλικὸς κληρὸς εἶνε νῦν άμύστακος.
'Αρχαιότερον ὅμως ἐπὶ 'Ρισχελιέως και Μαζα-
ρίνου οἱ ἱερεῖς εἶχον τὸ βασιλικόν λεγόμενον ὑ-
ποχειλίον (la royale), ὡς οἱ αὐλικοί, και μέχρι
τοῦ 1789 πᾶς ὄπως οὖν φιλάρεσκος και γυναι-
κάρεσκος άββάς εἶχε μύστακα, ὃ περιποιεῖτο
άλειψων αὐτὸν διὰ μυρταλοφῶν και καταπάσσω
διὰ παιπάλης λευκῆς.

Τοῦ κανόνος δὲ τούτου εξαίρουσιν οἱ ἐν ταῖς
άποικίαις ἱερεῖς, οἱ στρατιωτικοί, οἱ τῶν φυλα-
κῶν κλπ., οἵτινες ἔχουσιν οὐ μόνον μύστακα,
άλλα και ὄλην τήν γενειάδα.

Τέλος ὑπάρχει και έτέρα τις τάξις ανθρώπων
άμυστάκων, τουτέστιν οἱ ὑπηρεταὶ τῶν καφε-
νείων και τῶν ξενοδοχείων. Καθόλου δὲ οὐδεὶς
ὑπηρετῆς πλουσίας οἰκίας ἔχει μύστακα.

« Τῇ 23 'Απριλίου έκβάλλουσιν ἐν πομπῇ
κατ' έτος, ἐν Κωνσταντινουπόλει, τοὺς αυτοκρα-
τορικοὺς ἵππους, ἵνα βρασιχῶσιν τήν γλόβην εἰς
τὰ έκτεταμένα λιβάδια. Πρὸς άποφυγὴν δὲ τῆς
βασκανίας, τήν ὁποίαν εἰς τὰ μέρη ταῦτα πι-
στεύουσι και χριστιανοὶ και τούρκοι άνενδοιά-
στως, οἱ έκλεκτότεροι τῶν ἵππων έξάγονται πρὶν
έξημερώσῃ, μήπως ἰδῶν τις τοὺς ὀμματίσῃ (!),
άπαράλλακτα καθὼς πρὸ δεκαοκτώ αἰῶνων έλε-
γεν ὁ Οὐριγγίλλιος: Nescio quis teneros oculus
mihi fascinat agnos, ἤτοι: Δέν ἤξέρω τίς ὀ-
φθαλμὸς μοῦ βασκαίνει τὰ τρυφερά άρνία.

ΕΙΣ ΑΝΑΝΘΕΤΗ.

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Γινώσκειτε πράγμα μάλλον δυσάρεστον και
ὀχληρὸν παρὰ τὸν συντριβόμενον ὑάλινον σω-
λῆνα τῶν λυχνιῶν (lampes); Κατακαίει τις
τὰς χειρὰς του ἵνα συναγάγῃ τὰ συντρίμματα,
τὸ ἔλλύχνιον (φτίλι) καπνίζει, τούτου δ' έ-
νεκεν επάναγκες εἶνε νά σβέσωμεν τὸ φῶς και
νά άνάψωμεν άλλο.

Πρὸς άποφυγὴν δὲ τῶν δυσαρέστων τούτων,
ἐμβαπτίζομεν τὸν ὑάλινον σωλῆνα εἰς άγγεῖον
περιέχον ὕδωρ ψυχρὸν. Θέτομεν έπειτα τὸ άγ-
γεῖον τοῦτο ἐπὶ τοῦ πυρός, ἔως οὐ τὸ ὕδωρ
βράσῃ ἐπὶ τινά ὥραν, ὅτε και καταβιβάζομεν
τὸ άγγεῖον. Οἱ οὕτω πως παρασκευαζόμενοι σω-
λῆνες οὐδένα ἔχουσι φόβον μὴ αἰφνης συντριβῶσι.